

of 'n lach ten beste als ze hem voorbijgaan met hoogroode wangen en oogen, blinkend en glanzend door levenslust en genot.

Helder vlamt het leven en gloeiend komen over hem eerzucht en groote, stoffelijke wenschen voor zijn kinderen.

Daar, kloek en breed, Rudolf. Wat 'n jongen! Hij zal veel — héel veel van hem maken. Hij moet een positie hebben, zoo eervol mogelijk. Nu, wat geld en relatiën *kunnen* doen, *zal* hier gedaan worden, en krachtig gesteund door den jongen zijn energie, kan 't goed worden.

En de meisjes? — — O, zijn opvoedingswerk is tot hiertoe gegaan, bij anderen gezien, waarlijk niet slecht. Bovendien: ze zullen een huwelijk sluiten; er is geld!

Hij glimlacht eens.

Wel zeker, *dat* doet zoo veel; neen, die toekomst is goed en hij zal de tegels houden, als Eva's zenuwen haar dit beletten.

De weelde, daar vóór hem heeft hem gansch en al gevangen en tovert beeld op beeld van een leven, waarvan hij bij herhaling heeft gedroomd. En 't staat vervuld te worden. Niet eens lang meer en de twee oudsten zijn volwassen en Eva en hij nog in goede jaren en hebben ze zelve nog een verschiet van weer nieuwe, kleine menschenleventjes tot opluistering van hun ouden dag.

Aardig visioen, mooi vergezicht! — —

De dansmuziek is stil en de gelijkmatige tonen lossen op in onsamenvattend gegons en doez'lig onbestemde geluiden, door kinderstemmen voortgebracht.

Hij heft het hoofd. Wèg is de toovercirkel; met reuzeschreden gaat hij terug, altijd verder van de heerlijkheid van zoo even, weer henen naar zijn vorig verblijf van denken en mijmeren over dat onzichtbare monster, dat hem kwelt en teistert met groote onbarmhartigheid.

Schielijk zet hij de kleine neer. Ze ziet naar hem op met een spijtig gezichtje. „Hé, pa!”

Hij hoort 't lieve stemmetje niet. Nu verlaat hij 't vertrek en loom de treden opgaand, bereikt hij zijn eigen kamer. Hij sluit de deur en zet zich op de gemakkelijke canapé, de armen op de knieën en 't hoofd in beide handen, en even later druppelen tranen, helder als kristal, hem door de vingers en trilt hij van smart.

Hij gevoelt het verdwijnen, dat leven, zijn eigendom, zijn wettig bezit. Daar gaat het voort, met eindeloos jagen, altijd verder! Daar gaan ze heen, levenskrachten, meêgesleurd door onzichtbare handen! Machteloos moet hij 't aanzien en stil moet hij berusten bij dien roof! — —

Eén oogenblik, en er is licht opgegaan in zijn ziel.

Hoe 't gekomen is? — — Hij weet het niet, maar een machtige waarheid heeft in enk'le seconden, scherp en duidelijk, zijn brein verhelderd, en 't vervult hem met afgrijzen en namelooze woede.

Hij is opgestaan en met beide handen steunt hij 't hoofd.

Stil, hij luistert. — De dart'le kinderstemmen gaan hoog op en hun gewoel